

۱ دعا

سرگروه: دعا کنید و گروه خود و این دوره شاگردسازی را به حضور خداوند بیاورید.

۲ در میان گذاشتن برکات(۲۰ دقیقه)

استر

به نوبت و به طور خلاصه برکات یکی از رازگاهان خود را از قسمت مشخص شده (استر ۶، ۷، ۸، ۹)، با دیگران **در میان بگذارید** (یا از روی یادداشت‌های رازگاهان آن روز **بخوانید**).

به کسی که برکاتش را بازگو می‌کند گوش دهید. به حرف‌هایش اهمیت دهید و او را بپذیرید، درمورد آنچه در میان می‌گذارد بحث نکنید.

۳ تعمق و حفظ کردن (۲۰ دقیقه)

بخشندگی: دوم قرنتیان۹ : ۶-۷

الف- تـــعمــق

بخوانید: دوم قرنتیان ۹: ۶ - ۱۵

بخشندگی دوم قرنتیان ۹: ۶ - ۷
اما خلاصه این است هر که با بخیلی بکارد با بخیلی درو کند و هر که با برکات کارد با برکات نیز درو کند، اما هرکس به طوری که در دل خود اراده نموده است بکند نه حزن و اضطرار زیرا خدا بخشنده خوش را دوست می‌دارد.

این آیه حفظی را روی یک صفحه یا تخته سیاه بنویسید:

۱- **اصول بخشیدن در عهد جدید**.

اصول بخشیدن در عهد جدید در دوم قرنتیان ۹: ۶ - ۷، ۱۰ و اول قرنتیان ۱۶: ۲ موجود است. اجازه دهید با هم آنچه این آیات می‌گویند، دریافت کنیم.

الف- اصل اول: «خشش مسیحی بخشیدن چیزی است که خودتان دریافت کرده‌اید.»
دوم قرنتیان ۹: ۱۰ می‌گوید: «اما او که برای برزگر بذر و برای خورنده نان را آماده می‌کند بذر شما را آماده کرده خواهد افزود و ثمرات عدالت شما را مزید خواهد کرد.» مسیحیان فقط می‌توانند چیزی را که دارند ببخشند و آنچه که دارند چیزی است که به آنها داده شده است. خداست که دانه را آماده می‌کند و مسیحی آن را می‌کارد. هر آنچه یک مسیحی می‌کارد نخست آن را از سوی خدا دریافت کرده است. دوم قرنتیان ۵: ۱۸ می‌گوید: «همه چیز را خدا» و اول قرنتیان ۴: ۷ می‌گوید: «چه چیز داری که نیافتی؟» پس بخشش مسیحی نتیجه فیض خدا است و نه نتیجه نیکویی شخص مسیحی. فیض خدا نه فقط دانه را به مسیحی می‌دهد تا بکارد، بلکه انبار دانه‌های او را وسیع می‌گرداند و دروی محصول عدالت او را وسیع می‌گرداند.

ب- اصل دوم: بخشش مسیحی مثل کاشتن (پراکندن) بذر است .

دوم قرنتیان ۹: ۶ می‌گوید: «هر که با بخیلی کارد با بخیلی هم درو کند و هر که با برکت کارد با برکت نیز درو کند.» بخشش مسیحی دورانداختن نیست. هر آنچه که یک مسیحی می‌دهد، از بین نمی‌رود، بلکه چند برابر می‌شود. بخشش مسیحی درست مثل پاشیدن دانه است. از نظر ظاهری دانه کشاورز خیلی کوچک به نظر می‌رسد، اما از نظر درونی هر دانه دارای قدرت ذاتی فوق‌العاده‌ای است. برخلاف ظاهرشان همه دانه‌ها دارای پتانسیل حیات و افزایش هستند. برای اینکه به دانه امکان رشد و میوه آوردن داده شود کشاورز بایستی دانه‌ها را به درون خاک بپاشد. او قبل از اینکه بتواند رشد و تکثیر دانه‌ها را ببیند بایستی آنها را پخش کند. درست مانند دانه که رشد می‌کند و درخت می‌شود و میوه می‌آورد که درون آن دانه‌های فراوان وجود دارد در بسیاری موارد در بخشش مسیحی نیز مقدار داده شده از نظر کمی تکثیر می‌شود.

پ- اصل سوم: «در بخشش مسیحی، آنچه شخص می‌کارد درو می‌کند» (غلاطیان ۶: ۷).

دوم قرنتیان ۹: ۶ می‌گوید: «هر که با بخیلی کارد با بخیلی هم درو می‌کند و هر که با برکت کارد با برکت نیز درو کند.» یک مسیحی با همان طریقی که می‌کارد درو می‌کند. این قانون درمورد دنیای کشاورزی و دنیای اخلاقیات و روحانی نیز صدق می‌کند. هر که کم بکارد، کم درو خواهد کرد و هر که به فراوانی بکارد به فراوانی درو خواهد کرد. قبلا در عهد عتیق این قانون معتبر بود. در امثال ۱۱: ۲۴ - ۲۵ آمده است که «هستند که می‌پاشند و بیشتر میندوزند و هستند که زیاده از آنچه شاید نگاه می‌دارند، اما به نیازمندی می‌انجامد شخص سخی فربه می‌شود و هر که سیراب می‌کند خود نیز سیراب خواهد گشت.» در امثال ۱۹: ۱۷ نوشته شده است: «هر که بر فقیر رحم نماید به خداوند قرض می‌دهد و احسان او را به او رد خواهد نمود.» عیسی تعلیم داد که هر که یکی از این صغار را «کاسه از آب سرد» نوشاند بدون پاداش نخواهد ماند (متی ۱۰: ۴۲). او همچنین گفت که غذا دادن بـــه گرسنگان، آب دادن به تشنگان، پناه دادن به غریبه‌ها، لباس پوشاندن به آنانی که عریانند،

عیادت از مریضان و زندانیان دقیقا مانند این است که همه‌این کارها برای خود عیسای مسیح انجام شده باشد (متی ۲۵: ۳۵- ۴۰). پس سخاوتمندانه بکارید و سخاوتمندانه برداشت کنید.

ت- اصل چهارم: میزان واقعی بخشش مسیحی در اندازه هدیه نیست، بلکه به حالت قلبی بخشنده بستگی دارد.

دوم قرنتیان ۹: ۷ می‌گوید: «اما هر کس به طوری که در دل خود اراده نموده است بکند نه به حزن و اضطرار زیرا خدا بخشنده خوش را دوست می‌دارد.»

در عهد عتیق بخشیدن به صورت آزادانه نبود، بلکه شریعت آن را تعیین می‌کرد (قانون آیینی حکومت قومی اسرائیل، ملاکی ۳: ۶- ۱۲) (راهنمای ۴، پیوست ۱، ده یک دادن در عهد عتیق را ملاحظه کنید). در وهله نخست لزوم دادن ده یک مربوط به قوانین تشریفاتی عهد عتیق است و برطبق متی ۱۷:۵، کولسیان ۲: ۱۴ و افسسیان ۲: ۱۵ این قوانین متحقق، باطل و از کلیسای عهد جدید منسوخ شده است. در وهله دوم، لزوم دادن ده یک، مسیحیان را مجبور می‌کند که به اجبار آن را ببخشند و در نتیجه بسیاری از مسیحیان با اکراه و نه با شادی می‌بخشند. کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که هر مسیحی بایستی در قلب خود نسبت به آنچه که باید ببخشد تصمیم بگیرد و با اشتیاق و با رضایت ببخشد.

این مقدار ممکن است بیش از ده یک باشد. در مقابل، در بخشش مسیحی آزادی واقعی وجود دارد. هر مسیحی در قلب خود تصمیم می‌گیرد که بایستی چقدر ببخشد. هیچ سهم یا درصدی برای او تعیین نمی‌شود. بخشیدن با اکراه؛ یعنی بخشیدن و بعد اندوهگین شدن برای مال از دست رفته بخشیدن نیست، بلکه غرغر کردن است. همینطور بخشیدن تحت فشار قدرتی بالاتر و یا تحت فشار افکار عمومی نیز بخشش مسیحی نیست. بنابراین رهبران یا اعضای یک جماعت نباید مسیحیان را وادار کنند که ده یک درآمد خود را به جماعت بپردازند.

ث- اصل پنجم: «بخشش مسیحی بایستی بخشش منظم و مرتب باشد.»

اول قرنتیان ۱۶: ۲ می‌گوید: «در روز اول هفته هر یکی از شما به حسب نعمتی که یافته باشد نزد خود ذخیره کرده بگذارد تا در وقت آمدن من زحمت جمع کردن نباشد.» مسیحیان قرنتس تشویق می‌شوند تا مقدار مشخصی از درآمد خود را هر یکشنبه (اولین روز هفته) کنار بگذارند و آن را نگه دارند تا جمع شود. این کار اشاره به جمع‌آوری هدایا در یک جلسه کلیسایی نیست، بلکه به وظیفه‌ای شخصی که هر شخص بایستی آن را انجام دهد. پولس به مسیحیان اعتماد می‌کند و با آنها مانند اعضای مسؤول جماعت برخورد می‌کند. هر مسیحی خودش تصمیم می‌گیرد که چه مقدار از درآمدش را بایستی کنار بگذارد و مسؤولیت دارد که آن را در وقت ضرورت به اشخاصی که به آن احتیاج دارند ی‌بخشد.

۲- بعضی برکات بخشیدن چیست؟

الف- بخشش مسیحی باعث می‌شود که شما به اندازه نیازتان داشته باشید.

دوم قرنتیان ۹: ۸ می‌گوید: «ولی خدا قادر است که هر نعمتی را برای شما بیفزاید تا کفایت کامل داشته...» بخشیدن پول به خاطر کار خدا به نظر می‌رسد کار احمقانه‌ای باشد و از نظر مردم دنیا سرمایه‌گذاری اشتباهی است، اما مردم دنیا قدرت خدا را نمی‌دانند که می‌تواند مال اندک یک مسیحی را چندین برابر کند. فیض خدا، حتی وقتی که مسیحیان زیاد می‌بخشند افزایش‌دهنده است نه کاهش‌دهنده. بعد از اینکه یک مسیحی از مال خود می‌بخشد در می‌یابد که هنوز به اندازه کافی برای رفع احتیاجش دارد.

ب- بخشش مسیحی باعث می‌شود که شما در هر کار نیکی کفایت داشته باشید.

دوم قرنتیان ۹: ۸ می‌گوید: «خدا قادر است که هر نعمتی را برای شما نیفزاید تا همیشه در هر امری... برای هر عمل نیکو افزوده شوید.» مسیحی‌ای که از مال خود می‌بخشد در می‌یابد که خدا او را در انجام اعمال نیکو دولتمند می‌سازد. دوم قرنتیان ۹: ۹ می‌گوید: «پاشید و به فقراء داد و عدالتش تا بأبد باقی

می‌ماند.» کتاب مقدس این موضوع رامطرح نمی‌کند که شخص با دادن هدیه به فقرا عادل می‌شود. هر شخص فقط با ایمان به عیسای مسیح می‌تواند عادل شمرده شود، ولی وقتی شخص مسیحی شروع به بخشیدن می‌کند خدا او را در عدالت یعنی کارهای خوب غنی می‌سازد.

پ- بخشش مسیحی شما را در سخاوت غنی می‌سازد.

دوم قرنتیان ۹: ۱۱ می‌گوید: «تا آنکه در هر چیز دولتمند شده کمال سخاوت را نمایید که آن منشاء شکر خدا به وسیله ما می‌باشد.» بعضی از مردم این آیه را مربوط به ثروت دنیوی تفسیر می‌کنند، اما این متن بیشتر به ثروتهای روحانی یا درونی اشاره می‌کند. مسیحی‌ای که از مال خود می‌بخشد ضرورتا از نظر مادی ثروتمند نخواهد شد، اما او از نظر نیازهای مادی همانطوریکه آیه ۸ کفایت کامل دارد. در هر حال مسیحی‌ای که از مال خود می‌بخشد در قلب خود غنی‌تر خواهد شد. او همانطوری که آیه ۸ تعلیم می‌دهد در بخشندگی غنی‌تر خواهد شد. مسیحی که می‌بخشد، یاد می‌گیرد که از خودش، وقتش، انرژی و از استعدادهایش بیشتر و بیشتر ببخشد و یاد می‌گیرد که دیگران را در اموال مادی خود شریک بسازد. او چنین می‌کند، چون فیض خدا را تجربه می‌کند.

ت- بخشیدن مسیحی باعث می‌شود که مردم دعا کنند.

دوم قرنتیان ۹: ۱۱ - ۱۴ می‌گویند، آنانی که هدایا را دریافت می‌کنند خدا را شکر و همینطور برای بخشنده دعا می‌کنند. در اول قرنتیان ۱۲: ۲۴ - ۲۶ نوشته شده است: «خدا بدن را مرتب
ساخت... تا که جدایی در بدن نیفتد، بلکه اعضا به برابری در فکر یکدیگر باشند و اگر یک عضو دردمند گردد سایر اعضا با آن همدرد باشند.» هر اتفاقی که برای قسمتی از بدن بیفتد کل بدن را تحت تأثیر قرار می‌دهد. مسیحیان جماعت شما تشکیل‌دهنده کل بدن مسیح نیستند. اعضای همه جماعت‌های منفرد در جهان اعضای بدن مسیح هستند. به همین علت مسیحیان بایستی نسبت به آنچه برای سایر مسیحیان که در نقاط دیگر جهان زندگی می‌کنند میفتد، توجه کنند.

ث- بخشش مسیحی قدردانی از عطای غیرقابل وصف خداست.

دوم قرنتیان ۹: ۱۵ می‌گوید: «خدا را برای عطای غیرقابل وصف او شکر باد.» خدا پسر یگانه خود عیسای مسیح را به عنوان قربانی کفاره‌ای گناهان ما بخشید و با مسیح خدا همه چیز را به ما داد. بخشش خدا یقینا از تمام چیزهایی که مسیحیان می‌بخشند عظیم‌تر است. او در مسیح، خود را به ما بخشید و از طریق او تمام برکات آسمانی ممکن را به ما بخشید. هدیه خدا نجات را به تمام مسیحیان بخشید. به همین علت هدیه خدا غیرقابل وصف است. زبان انسانی قادر به وصف آن نیست، اما قلب انسان می‌تواند آن را به صورت حقیقتی پرجلال و متحول‌کننده تجربه کند. پس بخشش مسیحی به خاطر قدرشناسی از هدیه غیرقابل وصف خدا به مسیحیان انجام می‌شود. هدیه خدا به تمام بخشش‌های مسیحی انگیزه می دهد.

۳- مسیحیان به چه کسی باید ببخشند؟

الف- به مسیحیانی که شما را تغذیه می‌کنند.
برطبق اول قرنتیان ۹: ۷ - ۱۴ و غلاطیان ۶: ۶، مسیحیان بایستی از کسانیکه انجیل را موعظه می‌کنند و کتاب مقدس را به آنان تعلیم می‌دهند حمایت کنند، حتی اگر آنها به جماعت خودشان تعلق نداشته باشند.

ب- به مسیحیانی که شما را رهبری می‌کنند.
بر طبق اول تیموتاؤوس ۵: ۱۷ - ۱۸، مسیحیان بایستی از پیران جماعت خود که به خوبی خدمت می‌کنند، حمایت کنند. پیران کلیسا و شبانان نباید وابسته به حمایت اعضا باشند و اعضا نیز نباید نسبت به حمایت از آنها غفلت کنند. هر دو بایستی به خدا اعتماد و از او اطاعت کنند.
پ- به مسیحیانی که کار خدا را انجام می‌دهند.
برطبق فیلیپیان ۴: ۱۴ - ۱۸ و سوم یوحنا ۵ - ۸، مسیحیان بایستی از مبلغین و مبشرین سیار حمایت کنند، حتی اگر آنها متعلق به جماعت آنان نباشند.

ت- به مسیحیانی که به شما نیاز دارند.
برطبق یعقوب ۲: ۱۵ - ۱۷، اول یوحنا ۳: ۱۷ - ۱۸ و دوم قرنتیان ۸: ۷ - ۱۵، مسیحیان بایستی از اعضای نیازمند جماعت مسیحی خود،مثل بیوه‌ها، یتیمان، معلولین، فقرا و کسانی که گرفتاری دارند حمایت کنند. آنها همچنین بایستی از جماعت‌های مسیحی نیازمند و سایر قسمت‌های دنیا حمایت کنند.
ث- به تمام نیازمندان.
برطبق امثال ۱۹: ۱۷، ۱۳:۲۱ و متی ۶: ۱ - ۴، مسیحیان بایستی به افراد نیازمند غیرمسیحی دنیا نیز کمک کنند.

۴- مسیحیان چقدر بایستی ببخشند؟

الف- متناسب با درآمدتان ببخشید.
در دوم قرنتیان ۸: ۱۲ می‌خوانیم: «زیرا هرگاه دلگرمی باشد مقبول میفتد به حسب آنچه کسی دارد نه چه حسب آنچه ندارد.» و در اول قرنتیان ۱۶: ۲ این فرمان را می‌خوانیم که هر مسیحی بایستی به طور مرتب مبلغی را برحسب درآمد و دارایی خود کنار بگذارد. مسیحیان بایستی متناسب با دارایی و درآمد خود ببخشند. برای مثال، ثروتمندان می‌توانند بیش از مقدار ده یک خود ببخشند در حالی که فقرا مجبور

به بخشیدن ده یک درآمد خود نیستند (به راهنمای ۴، پیوست ۱، ده یک دادن در عهد عتیق مراجعه کنید).

ب- برطبق تصمیم خود سخاوتمندانه ببخشید.

در دوم قرنتیان ۹: ۶- ۷ می‌خوانیم که مسیحیان خودشان بایستی تصمیم بگیرند که چقدر ببخشند و هدیه بدهند. مقدار هدیه، موضوعی شخصی است بین هر مسیحی و خدا و نباید توسط شخص دیگر تعیین و یا تحمیل شود. در هر حال مسیحیان تشویق می‌شوند که سخاوتمندانه ببخشند.

ب- حفظ کردن و مـــرور

۱- **بنویسید:** آیه کتاب مقدس را روی یک کارت سفید یا یک صفحه از دفترچه یادداشت کوچکتان بنویسید.

۲- **حفظ کنید:** آیه کتاب مقدس را به روش صحیح حفظ کنید. بخشندگی: دوم قرنتیان ۹: ۶ - ۷.

۳- **مرور کنید:** به گروه‌های دو نفری تقسیم شوید و آخرین آیه حفظی را از یکدیگر بپرسید.

۴ بررسی کتاب مقدس (۷۰ دقیقه)
درنج کشیدن در دنیا: اول پطرس۲: ۱۱-۲۵

با استفاده از روش ۵ قدم بررسی کتاب مقدس، اول پطرس ۲: ۱۱ - ۲۵ را با یکدیگر بررسی کنید.

قدم ۱: بخوانید

بخوانید: اول پطرس ۲: ۱۱ - ۲۵ را با هم بخوانیم.

هر یک به نوبت یک آیه بخواند تا تمام قسمت خوانده شود.

قدم ۲: کشف کنید

توجه کنید: چه حقیقتی در این قسمت برای شما مهم است؟ یا کدام حقیقت در این قسمت ذهن یا قلب شما را تحت تأثیر قرار می‌دهد؟

بنویسید: یک یا دو حقیقتی را که درک می‌کنید، کشف نمایید، درمورد آنها فکر کنید و افکارتان را در دفتر یادداشت خود بنویسید.

در میان بگذارید: (بعد از اینکه مدتی حدود دو دقیقه به اعضای گروه فرصت فکر کردن و نوشتن داده شد، به نوبت برکاتشان را با هم در میان بگذارند). به نوبت برکات خود را از نکاتی که کشف کردیم با یکدیگر در میان بگذاریم.

(موارد زیر، مثال دو شخصی است که برکاتشان را با یکدیگر در میان می‌گذارند. به خاطر داشته باشید: در هر گروه کوچک اعضای آن گروه نکات مختلفی را با هم در میان می‌گذارند که نباید لزوما یکسان باشند.)

۲۳:۲ ❋

کشف ۱) یک حقیقت مهم از نظر من در اول پطرس ۲: ۲۳ است که می‌گوید مسیح چون عذاب می‌کشید دشنام نمی‌داد و تهدید نمی‌کرد. آرزو دارم که من هم دارای این نوع پرهیزگاری و قدرت درونی باشم که آنطوریکه دشمنانم من را تهدید می‌کنند تهدیدشان نکنم.

۲۱:۲ ❋

کشف ۲) یک حقیقت مهم از نظر من در اول پطرس ۲: ۲۱ است که می‌گوید خدا مسیحیان را دعوت می‌کند تا در اثر قدم‌های مسیح رفتار نمایند و به رنج‌هایشان عکس‌العملی را نشان بدهند که او نشان داد. رنج غیرقابل اجتناب است. تمام مسیحیانی که می‌خواهند زندگی مقدسی در مسیح داشته باشند رنج خواهند کشید (دوم تیموتاؤوس ۳: ۱۲). با آنها با بی‌عدالتی یا اهانت رفتارخواهند کرد. رنج کشیدن در مسیحیت دارای اهمیت است ومزایای زیادتری برای آنانی دارد که نمونه مسیح را پیروی می‌کنند.

قدم ۳: سؤال کنید

توجه کنید: در این متن چه سؤالاتی در زمینه‌های مختلف وجود دارند که مایلید در گروه آنها را بپرسید؟

سعی کنیم تمام حقایق مربوط به اول پطرس ۲: ۱۱ - ۲۵ را درک کنیم و درمورد آنچه نمی‌فهمیم، سؤال‌های خود را مطرح کنیم.

بنویسید: تا آنجایی که امکان دارد سؤال‌های خود را واضح و صریح مطرح کنید و سپس آنها را در دفتر یادداشت خود بنویسید.

در میان بگذارید: (بعد از این که مدتی حدود دو دقیقه به اعضای گروه فرصت فکر کردن و نوشتن داده شد اجازه دهید که هر کدام ازافراد سؤال خود را برای دیگران مطرح سازد).

گفتگو کنید: (سپس چند سؤال را از بین همه سؤال‌ها انتخاب کنید و سعی کنید با گفتگو کردن درمورد آنها در گروه، جوابی برایشان پیدا کنید. در ادامه نمونه‌هایی از سؤال‌هایی که شاگردان ممکن است بپرسند و همچنین ملاحظاتی در رابطه با آن مباحث آمده است.)

*** ۱۸:۲**

سؤال ۱) (اول پطرس ۱۸:۲) مسیحیان چگونه بایستی به برده‌داری نگاه کنند؟

ملاحظات: به تعبیر ما مسیحیان در زمان‌های قدیم اغلب از جانب آقایان سرسخت خود تحت ظلم بودند. اول پطرس ۲: ۱۸ می‌گوید: «ای نوکران مطیع آقایان خود باشید با کمال ترس.» در اینجا کلمه نوکران به معنی نوکران خانگی است که در خانه در تماس بیشتری با صاحبان و آقایان خود می‌باشند درحالی که برده‌های دیگر در خارج از خانه و تحت نظارت کار می‌کردند (خروج ۵: ۶). خدا لازم می‌داند که آنها خود را مطیع اربابانشان سازند؛ یعنی بایستی تسلیم آنها باشند و از آقایانشان اطاعت کنند. مقاومت بی‌فایده است و رفتار خشونت‌آمیز را افزایش می‌دهد به همین دلیل آنها نه فقط به دلیل ترس بلکه با کمال احترام درونی و هم احترام ظاهری آنها را بایستی اطاعت کنند چون خدا این را لازم می‌داند. آنها نه فقط بایستی مطیع اربابان خوب و ملاحظه‌گر خود باشند، بلکه بایستی نسبت به اربابان سخت‌گیر خود نیز چنین باشند. سخت‌گیر یعنی تندخو، کله‌شق، بی‌منطق، غیرقابل پیش‌بینی و حتی غیرمنصف.

پطرس رسول انتظار دارد که خادمان خانگی مطیع اربابانشان باشند حتی اگر به دلیل انتظارات غیرمنطقی و ناعادلانه خدمت کردن آنها سخت باشد

این رابطه برده - ارباب که در روزگاران اولیه وجود داشت درحال حاضر به صورت ارتباطات رؤسا - مرئوسین وجود دارد. کتاب مقدس انتظار دارد که مسیحیان مرئوس، رؤسای خود را با احترام اطاعت کنند. آنها رنج خواهند کشید هرگاه رؤسای آنان دارای انتظارات غیرمنطقی هستند و نسبت به آنها غیرعادلانه رفتار می‌کنند. در روزگار ما بسیاری از رؤسا طوری رفتار می‌کنند گویی صاحب کارکنان خود می‌باشند و از آنها هر انتظاری دارند. بعضی رؤسا انتظار دارند که مرئوسین آنها بیش از وقت و بدون دستمزد کار کنند. سایر رؤسا کارکنان خود را مجبور می‌کنند که در شرایط غیرسالم یا خطرناک کار کنند و دیگر رؤسا نیز اشخاصی را که نسبت به استخدام خود ناامید هستند مجبور می‌کنند که سخت کار کنند در حالی که دستمزد آنها بسیار ناچیز است و یا حتی از پرداخت دستمزد آنها خودداری می‌کنند. در بعضی کشورها رؤسا از کودکان بدون اینکه به آنها آموزش یا دستمزد مناسبی بدهند برای انجام کار سخت استفاده می‌کنند. بسیاری از این وضعیتهای ناعادلانه و سخت باعث رنج کشیدن مسیحیان می‌شود. مسیحیان نه تنها بایستی از رؤسای سخت‌گیر و حتی غیرمنصف با احترام اطاعت کنند، بلکه گرسنه و تشنه عدالت باشند (متی ۶:۵) یعنی برای بهتر کردن شرایط از ابزار آبرومند بهره بگیرند. مسیحیان بایستی به انجام کارهای نیک، کارهای سخت، امانتداری و صداقت ادامه دهند. و مسیحیان بایستی با رؤسای خود درمورد شرایطشان صحبت کنند و با دیگران درمورد رؤسای خود محترمانه حرف بزنند.

با این حال، اگر رؤسا از مرئوسین خود انتظار انجام کارهایی را دارند که در کتاب مقدس ممنوع است پس بایستی به آرامی با رؤسای خود مخالفت کنند. برای مثال تحت هیچ نوع شرایطی کارکنان مسیحی نباید رشوه بگیرند و رشوه بدهند. در تجارت فریب بدهند و دروغ بگویند، دزدی کنند و یا هر نوع اعمال شریرانه انجام دهند. هرگاه رؤسای آنان تهدیدشان کنند بایستی به آنها این نکته را اشاره کنند که آنها بایستی بر روی زمین خدا را بیشتر از هر کس دیگری اطاعت کنند (اعمال رسولان۴: ۱۹- ۲۰، ۵ - ۲۹). و اگر رؤسای آنان، آنها را تنبیه یا اخراج کردند بایستی این رنج را با احترام تحمل کنند. مسیحیان به خاطر انجام کارهای نیک ممکن است متحمل رنج شوند، ولی هیچگاه نباید اجازه دهند که به خاطر انجام کارهای شریرانه متحمل رنج گردند.

*** ۱۹:۲**

سؤال ۲) (اول پطرس ۱۹:۲) رنج کشیدن به خاطر انجام کارهایی که در نظر خدا درست می‌باشد، چه مزایایی دارد؟

ملاحظات: مسیحیان بایستی میان رنج کشیدن برای انجام کارهای نیک و رنج کشیدن به خاطر کارهای اشتباه تمیز قائل شوند. مسیحیان دعوت نشده‌اند تا به خاطر انجام کارهای اشتباه متحمل رنج شوند، بلکه به خاطر انجام آنچه درست است متحمل زحمت شوند. انبیای عهد عتیق اغلب به خاطر انجام کارهای خوب زحمت می‌دیدند. عیسای مسیح به خاطر انجام کارهای خوب عذاب می‌کشید. رسولان به خاطر انجام کارهای خوب رنج کشیدند. مسیحیان سرتاسر قرون به خاطر انجام کارهای خوب رنج کشیدند. مسیحیان دعوت شده‌اند تا به خاطر انجام کارهای خوب زحمت ببینند، اما مسیحیان همچنین این دعوت را دارند که نسبت به رنج‌هایشان عکس‌العملی را نشان بدهند که عیسای مسیح نسبت به رنج‌هایش نشان می‌داد. آنها نباید دشنام دهند و تهدید کنند، بلکه زندگی‌شان و موقعیت خود را به خدای مقتدری تسلیم کنند که در زمان مناسب عادلانه داوری خواهد کرد. به علاوه رنج کشیدن به خاطر آنچه در نظر خدا درست است مزایای زیادی برای مسیحیان دارد:

متی ۵: ۱۱- ۱۲ می‌گوید: «خوشحال باشید چون شما را فحش گویند و جفا رسانند و به خاطر من هر سخن بدی بر شما کاذبانه گویند. خوش باشید و شادی عظیم نمایید، زیرا اجر شما در آسمان عظیم است، زیرا که به همین طور بر انبیای قبل از شما (یوسف، موسی، ایلیا، ارمیا، دانیال) جفا می‌رسانیدند.»

عبرانیان ۱۲: ۱۰ - ۱۱ می‌گوید: «زیرا که ایشان اندک زمانی موافق صوابدید خود ما را تأدیب کردند، لکن او به جهت فایده تا شریک قدوسیت او گردیم، لکن هرکه تأدیب در حال نه از خوشی‌ها بلکه از دردها می‌نماید، اما در آخر میوه عدالت سلامتی را برای آنانی که از آن ریاضت یافته‌اند بار می‌آورند.«

یعقوب ۱: ۲ - ۴ می‌گوید: «ای برادران (مسیحیان) من وقتی که در تجربه‌های گوناگون مبتلا شوید کمال خوشی دانید، چونکه می‌دانید که امتحان ایمان شما صبر را پیدا می‌کند، لکن صبر را عمل تام خود باشد تا کامل و تمام شوید و محتاج هیچ چیز نباشید.»
پس در رنج کشیدن برای انجام آنچه که درست است، چندین مزایا وجود دارد.

*** ۲۰:۲**

سؤال ۳) (اول پطرس ۲۰:۲) پس چرا این همه رنج و مرگ در دنیا وجود دارد؟
ملاحظات: اغلب مردم رنج می‌کشند، اما نه به خاطر اینکه در نظر خدا کار درست را انجام داده باشند، بلکه به خاطر اینکه در نظر خدا کارهای اشتباه انجام می‌دهند. پنج دلیل وجود دارد که چرا مردم رنج می‌کشند.

الف- مردم رنج می‌کشند چون بی خدا هستند.
خدا از بی‌خدایی و ناراستی مردم خشمگین است (رومیان ۱: ۱۸- ۲۳). **بی‌خدایی** داشتن رابطه غلط با خدای کتاب مقدس است. بی‌خدایی، ایمان نداشتن به وجود خداست و در نتیجه داشتن شیوه زندگی همراه با انکار خدا که در آن، شخص خودش خدای خود است و آنچه خود می پسندد انجام می‌دهد. بی‌خدایی همچنین ایمان نداشتن به خدایی است که خود را در کتاب مقدس آشکار کرده است، بلکه ایمان آوردن به هر خدای دیگری، چه یک بت ساخته شده به دست انسان و یا خدایی که توسط بعضی رهبران مذهبی ساخته و پرداخته شده است. به طور خلاصه بی‌خدایی یعنی زندگی بدون خدای حقیقی که خود را در کتاب مقدس مکاشفه کرده است. بی‌خدایی یعنی داشتن ارتباطی غلط با تنها خدای واحدی که خود را در کتاب مقدس آشکار کرده است.

نتیجه بی خدایی این است که افکار انسان بیهوده و قلب انسان تاریک می‌شود، چون افکار انسان بی‌ارزش، بی‌فایده و بی‌ثمر می‌شود در نتیجه انسان در دنیایی از دروغ و فریب زندگی می‌کند که این باعث رنج کشیدن انسان می‌شود و چون مردم از آن نوری که برای داشتن یک زندگی اخلاقی و روحانی نیاز دارند محروم هستند در دنیایی زندگی می‌کنند که نمی‌توانند قدرت انجام کارهای نیک را پیدا کنند و این باعث می‌شود که مردم رنج بکشند.

ب- مردم رنج می‌کشند چون شریر هستند.
خدا از تمامی شرارتهای مردم خشمگین است (رومیان ۱: ۲۴– ۳۲). شرارت؛ یعنی داشتن رابطه‌ای غلط نسبت به سایر مردم. مردم نسبت به یکدیگر کارهای اشتباهی انجام می‌دهند. آنها یکدیگر را به سمت یک شیوه فاسد و ناشایسته زندگی می‌کشانند.

آنها راه‌هایی را برای انجام شرارت اختراع می‌کنند و هر نوع شرارت و بدی که فرصت آن را پیدا کنند نسبت به یکدیگر انجام می‌دهند. چیزهایی را در رومیان فصل ۱ فهرست شده است در نظر بگیرید مثل جهالت روحانی و نفرت از خدا، فساد و انحراف جنسی، طمع مالی و نیرنگ، شایعات و تهدیدات اجتماعی و حماقت و خیانت سیاسی. مردم پر از شرارت هستند و کارهای شریرانه انجام می‌دهند آنها شرارت را اختراع و آن را تأیید می‌کنند. مردم بعضی مواقع به جنگهای غیرمقدس و شیوه زندگی نامقدس خود تقدس مذهبی می‌بخشند. تعجبی ندارد که وقتی مردم اینکارها را نسبت به یکدیگر انجام می‌دهند همه در رنج باشند.

پ- مردم رنج می‌کشند چون به اعتقادات کاذب خود ایمان دارند.

مردم حقیقت را سرکوب می‌کنند و آن را تغییر می‌دهند (رومیان ۱: ۱۸، ۲۵). تحریف و تغییر حقیقت، داشتن رابطه غلط با خود است. این گناه، خلاف وجدان آن شخص است. حقیقت درمورد خدا، درمورد آنچه خدا می‌گوید و انجام می‌دهد، درمورد وضعیت انسان و درمورد سرنوشت این جهان اغلب مورد غفلت قرار می‌گیرد، آگاهانه مهار می‌شود و یا عمدا مورد تغییر قرار می‌گیرد. دولت‌ها دوست ندارند که مطیع یک قدرت روحانی و اخلاقی بالاتر از خودشان باشند. انسان‌های قدرتمند و تحصیل کرده اغلب حقیقت را سرکوب و تغییر می‌دهند چون پذیرفتن آن به معنی این است که آنها باید تغییر کنند. تا وقتی که دولت‌ها و مردم از تغییر کردن خودداری می‌کنند، بی‌عدالت و خودخواه هستند خودرأی و خود محور هستند به تحریف و سرپوش کردن حقیقت در جهت مقاصد خود ادامه می‌دهند. نتیجه ایمان به اعتقادات نادرست این است که مردم در زندگی امنیت و ارزش نداشته باشند و این باعث می‌شود که آنها رنج بکشند. نداشتن امنیت؛ یعنی اینکه آنها احساس نمی‌کنند که بدون شرط مورد پذیرش هستند و محبت می شوند. نداشتن ارزش؛ یعنی اینکه احساس نمی‌کنند که زندگی آنها مفهوم و هدف دارد.

ت- مردم به خاطر وجود مرگ رنج می‌کشند.

رومیان ۶: ۲۳ می‌گوید: «مزد گناه موت است.» وچون همه مردم گناه کرده‌اند همه آنها خواهند مرد. نتیجه گناه مرگ است. همه مردم از مرگ می‌ترسند. مرگ آنقدر وحشتناک است که مردم حتی نمی‌خواهند به آن فکر کنند یا حرف بزنند. نقطه اوج رنج برای اغلب مردم مرگ است. مرگ یعنی جدایی. مرگ یعنی جدایی از جسم. جسم شما به خاک زمین برمی‌گردد. مرگ؛ یعنی جدایی از عـــزیزانتان. بایستی آنها را ترک کنید. مرگ؛ یعنی جدایی از اموال، از دست دادن تمام تحصیلات، شغل و پشت سر گذاشتن تمام کمالات و مقامتان. همراه با مرگ هیچ چیز را نمی‌توانید با خود ببرید چیزهایی که به خاطر آنها در سرتاسر زندگی‌تان زحمت کشیده‌اید. مرگ برای آنانی هم که کسی را از دست می‌دهند وحشتناک است. آنان نیز از عزیزانشان جدا می‌شوند و دلشان برای آنان تنگ خواهد شد. به علاوه آنانی که هنوز زنده

هستند از مرگ می‌ترسند، چون نمی‌دانند که بعد از مرگ چه چیز در انتظار آنهاست. مرگ باعث رنج کشیدن مردم می‌شود.

ث- مردم رنج می‌کشند چون داوری می‌شوند.

مردم رنج می‌کشند چون آنچه را که می‌کارند درو می‌کنند (غلاطیان ۶: ۷– ۸). خدا اجازه می‌دهد که داوری او کسانی را تنبیه کند که قوانینش را زیر پا می‌گذارند. خدا خلقت خود را آمیخته با این قوانین ساخته است. اگر این قوانین شکسته بشوند تنبیه را با خود به همراه دارند. برای مثال اگر شخصی قانون فیزیکی جاذبه زمین را فراموش کند سقوط وحشتناکی خواهد داشت. خدا نیز در خلقت خود و در درون مردم قوانین روحانی و قوانین اخلاقی ساخته است. اگر مردم قوانین اخلاقی و روحانی خدا را زیر پا گذارند تنبیه خواهند شد و در نتیجه عذاب خواهند کشید. کتاب مقدس می‌گوید: «زیرا که آنچه آدمی بکارد همان را درو خواهد کرد» (غلاطیان ۶: ۷). هر که تنبلی بکارد فقر را درو خواهد کرد. هر که نفرت را بکارد روابط از هم گسیخته را درو خواهد کرد. هر که ظلم را بکارد جنگ را درو خواهد کرد. اغلب نتایج بی‌دینی و داشتن یک زندگی شریرانه، در طی حیات شخص را گرفتار می‌کند. مردم اغلب در نتیجه بی خدایی و کارهای شریرانه خود رنج می‌کشید.

مردم در زیر فاجعه های عمومی هشدارآمیز خدا رنج می‌کشند. حجی ۱: ۶- ۱۰ می‌گوید که خدا انسان‌هایی را که او را فراموش یا رد می‌کنند یا اطاعت نمی‌نمایند، تنبیه می‌کند. خدا جهان را کنترل می‌کند همچنین وقایع تاریخ و نیروهای طبیعت. در مواقعی که مردم از خدا نااطاعتی می‌کنند یا وقتی که ارتباطات بین مردم و خدا از هم گسیخته می‌شود خدا حفاظت و توجه خود را قطع می‌کند و یا حتی شدیدا مردم را تنبیه می‌کند. پس خدا داوری را بر مردم می‌فرستد و آنها رنج می‌کشند. برای مثال، خدا میوه‌های طبیعت و همچنین نیازهای اولیه خوردن و پوشیدن را از مردم دریغ می‌کند. کاری می‌کند که دستمزد مردم برای آنها ناکافی باشد و توقعات بیش از حد آنها بر باد می‌رود. به این ترتیب خدا از هر نوع بلا مثل زمین‌لرزه، طوفان، بخصوص وزش باد و قحطی در تمام طول تاریخ استفاده کرده است تا نارضایتی خود نسبت به گناه را نشان دهد و به مردم هشدار دهد که توبه کنند و به سوی او بازگردند (حزقیال ۱۴: ۲۱، عاموس ۴: ۶- ۱۲).

خدا در زیر داوری نهایی خدا رنج خواهند کشید. عبرانیان ۹: ۲۷ می‌گوید که داوری نهایی خدا بعد از مرگ خواهد آمد. پس خدا تمام مردم را به خاطر بی‌خدایی، شرارت، ایمان به اعتقادات غلط و رد کردن او داوری خواهد کرد (دوم تسالونیکیان ۱: ۸– ۹). شریران با جدایی ابدی از خدا تنبیه خواهند شد و شب و روز تا به ابد و تا به ابد عذاب خواهند کشید. رنج ناشی از داوری نهایی خدا بسیار بدتر از مرگ جسمی

است. تمام بی‌ایمانان و انسان‌های شریر در دوران آینده رنج خواهند کشید. این موضوع بسیار جدی است. رنج کشیدن در داوری آینده خدا بسیار بدتر است از تمام رنج‌های فعلی روی زمین.

پس تمام مردم به خاطر انجام کارهای بد عذاب خواهند کشید، ولی مسیحیان نباید به خاطر انجام کارهای بد متحمل رنج و عذاب شوند.

*** ۲۱:۲- ۲۳**

سؤال ۴) (اول پطرس ۲۱:۲- ۲۳) واکنش مسیحیان به رنجی که به خاطر کارهای نیکو می‌کشند چگونه باید باشد؟

ملاحظات: در دنیا، وقتی مردم دچار رنج و سختی می‌شوند، اغلب با سرکشی یا خشونت علنی عکس‌العمل نشان می‌دهند و بر حقوق انسانی و حقوقی که خودشان و رؤسا آنها را تعریف کرده‌اند تأکید می‌کنند و در صورتی که رؤسای آنها تسلیم نشوند، به اعتصاب متوسل می‌شوند سایر کارکنان را مجبور می‌کنند که به سرکشی آنها بپیوندند و آنانی را که به آنها نمی‌پیوندند تحت جفا قرار می‌دهند. هرگاه خواسته‌هایشان برآورده نشود، متوسل به خشونت می‌شوند، همکاران خود را می‌زنند، اموال رئیس خود را یا حتی اموال عمومی را تخریب می‌کنند. در دنیا معمولا مردم بی‌عدالتی را با بی‌عدالتی جواب می‌دهند. آنها «چشمی به چشمی و دندانی به دندانی» می‌گیرند (متی ۵: ۳۸).

عکس‌العمل مسیحیان نسبت به رنجی که در مقابل انجام کارهای نیکو به وجود می‌آید چگونه باید باشد؟ پطرس رسول می‌گوید که مسیحیان بایستی در اثر قدم‌های استادشان یعنی عیسای مسیح رفتار نمایند. او هرگز مرتکب هیچ گناهی نشد، اما با این وجود وقتی مردم به او توهین کردند دشنام آنـــها را پس نمی‌داد. او با انجام کارهای زشت نسبت به آنها کارهای بدشان را جبران نمی‌کرد. وقتی او را با شلاق و تازیانه زدند آنها را تهدید نمی‌کرد. او می‌توانست آنها را با لشگر فرشتگان و داوری خدا تهدید کند، اما در عوض دهان خود را نگشود.

با این حال، عیسای مسیح وقتی به خاطر انجام کارهای نیک متحمل رنج می‌شد کاملا منفعل نمی‌ماند. آیه ۲۳ می‌گوید: «بلکه خویشتن را به داور عادل تسلیم کرد.» هرگاه عیسای مسیح رنج می‌کشید دعا می‌کرد و مورد خود را به خدای پدر می‌سپرد. او هرگز حق داوری کردن را به هیچ انسان دیگری نمی‌سپرد. او در هر موردی حق داوری را فقط به خدا می‌سپرد. در زمانی که خود خدا تصمیم بگیرد، خدای پدر، ناعادلان و شریران، کارکنان شریر و ناعادل و رهبران سیاسی و شهروندان و رؤسای ناعادل و شریر را داوری خواهد کرد، چه آنان کارفرما باشند و چه سران حکومت یا بزرگان دینی کشورتان. از این

رو عیسای مسیح نیازی نمی‌دید که دیگران را دشنام دهد یا تهدید کند. مسیحیان نیز بایستی دراثر قدم‌های عیسی رفتار کنند و هرگز دشنام ندهند و تهدید نکنند.

قدم ۴: به کاربرید

توجه کنید: کاربرد چه حقایقی در این قسمت برای مسیحیان امکان‌پذیر است؟

در میان بگذارید و بنویسید: افکار خود را صریحا با هم در میان بگذارید و فهرستی از کاربردهای امکان‌پذیر بر اساس اول پطرس ۲: ۱۱ - ۲۵ تهیه کنید.

توجه کنید: خدا از شما می خواهد کدام یک از کاربردهای امکان‌پذیر را تبدیل به یک کاربرد شخصی بکنید؟

بنویسید: این کاربرد شخصی را در دفتر یادداشت خود بنویسید. کاربرد شخصی خود را بدون دغدغه با دیگران در میان بگذارید. به یاد داشته باشید که افراد در هر گروه، کاربرد حقایق متفاوتی را پیدا می کنند و حتی از یک حقیقت کاربردهای متفاوتی می یابند.

(فهرست زیر نمونه‌هایی از کاربردهای امکان‌پذیر در این قسمت از کتاب مقدس می‌باشند.)

۱- نمونه هایی از کاربردهای امکان‌پذیر (اول پطرس ۲: ۱۱- ۲۵)

- ۲: ۱۱ به خاطر داشته باشید که پرهیز از خواهش‌های گناه‌آلود که با نفس شما می‌جنگند مشکل می‌باشد. بعضی از این خواهش‌های گناه‌آلود فساد جنسی، خودمحوری، خودخواهی، خودرأیی و طمع مادیات، مقام (در اجتماع یا درخانواده) یا شهرت است. جنگیدن علیه خواهش‌های گناه‌آلود ممکن است فرآیند دردناکی باشد، اما پاداش آن تقدس و عدالت است.
- ۲: ۱۲ به خاطر داشته باشید که بت‌پرستان و اعضای سایر مذاهب ممکن است شما را به خاطر مسیحی بودن، به خاطر پرستیدن عیسای مسیح و یا برای داشتن یک شیوه زندگی مسیحی جفا برسانند، اما اگر به انجام کارهای خوب در میان آنهـــا ادامه دهید (لوقا ۶: ۲۷ - ۲۸)، ممکن است یک روز تغییر کنند و خدا را جلال دهند (امثال ۷:۱۶).

- ۲: ۱۳ - ۱۵ در هر چیزی که در نظر خدا درست است مطیع دولت‌هایی باشید که مسیحیان را تحت فشار قرار می‌دهند. با ادامه دادن به انجام کارهایی که در نظر خدا درست است سرانجام به حرفهای پوچ آنها خاتمه می‌دهید.
- ۲: ۱۶ حتی تحت سلطه حکومت‌های ظالم و ضد مسیحی آزادانه زندگی کنید؛ یعنی مانند انسانهایی که از قدرت گناه آزاد شده و توسط خدا بخشیده شده‌اند. به صورت انسانهای آزاد زندگی کنید؛ یعنی انسان‌هایی که از نفرت، دشنام، تهدید، دروغ و بی‌عدالتی آزاد شده‌اند.

- ۲: ۱۷ حتی تحت سلطه حکومت‌های ظالم و ضد مسیحی احترام واقعی را به همه نشان دهید. احترام صحیح برادرانه را نسبت به مسیحیان با ادامه محبت کردن همه جماعت‌های منفرد نشان دهید بخصوص وقتی آنها تحت جفا و عذاب هستند. به صورت ترس از خدای واحد به خدا که خود را در کتاب مقدس آشکار گردید احترام واقعی را نشان دهید، بخصوص وقتی که خودتان به خاطر ایمانتان به عیسای مسیح تحت جفا هستید. و به صورت ادامه اطاعت از قوانین به جز در مواردی که این قوانین مستقیما با کتاب مقدس مخالف هستند محبت واقعی خود را نسبت به دولت کشورتان نشان دهید.

- ۲: ۱۸ - ۲۰ اگر شما کارمند رئیس غیرمسیحی خود هستید در مواردی که با کتاب مقدس تناقض ندارد با اطاعت کردن به او احترام بگذارید. اگر او نسبت به شما با خشونت رفتار می‌کند خدا شما را تحسین خواهد کرد برای اینکه از حضور خدا در این موقعیت سخت آگاه هستید و برای اینکه درد آن رنج ناعادلانه را متحمل می‌شوید.

- ۲: ۲۱ - ۲۳ هرگز فراموش نکنید که خدا همه مسیحیان را به رنج کشیدن دعوت کرده است. او شما را دعوت کرده است تا به خاطر انجام کارهایی که در نظر خدا خوب و صحیح است رنج بکشید. او شما را دعوت کرده است تا به شیوه عیسای مسیح نسبت به رنج‌هایتان عکس‌العمل نشان بدهید. او شما را دعوت کرده است تا هرگز به کسانی که به شما بدی می‌رسانند دشنام ندهید. او شما را دعوت کرده است تا هرگز دیگرانی را که باعث رنج کشیدن شما می‌شوند تهدید نکنید. او شما را دعوت نکرده است تا در موقعیت‌های سخت، خود و آنانی را که باعث درد و رنج شما می‌شوند داوری کنید. او شما را دعوت کرده است تا موقعیت‌های مشکل خود را به خدا که عادلانه داوری می‌کند تسلیم کنید. خدا مسیحیان را دعوت کرده است تا رنج بکشند و او به آنها دستور داده است که چگونه نسبت به رنج‌هایشان عکس‌العمل نشان بدهند.

۲- نمونه هایی از کاربردهای شخصـــی

الف- می‌خواهم از نمونه مسیح در رنج کشیدن پیروی کنم. هرگاه مردم به من توهین می‌کنند نمی‌خواهم دشنام بدهم، بلکه می‌خواهم با انجام کارهای خوب نسبت به آنها برکتشان بدهم. هرگاه به دلیل رفتاری که سایر مردم با من دارد درد می‌کشم از آن درد فرار نمی‌کنم، بلکه آن را تحمل می‌کنم.

ب- می‌خواهم تمرکز کنم اما نه بر اینکه چرا رنج می‌کشم، بلکه بر نتایج خوبی که رنج کشیدن به خاطر کارهایی که در نظر خدا درست است بر زندگی من دارد.

قدم ۵: دعا کنید

درمورد حقیقتی که خدا به ما در اول پطرس ۲: ۱۱ - ۲۵ آشکار کرده است، دعا کنیم. (در دعایتان به آنچه که در طی این بررسی کتاب مقدس دریافت کرده‌اید، پاسخ دهید، تمرین کنید که در فقط یک یا دو جمله دعا کنید. بیاد داشته باشید که افراد در هر گروه، درمورد حقایق متفاوتی، دعا خواهند کرد.)

۵ دعا (۸ دقیقه) دعای شفاعت

به دعا در گروه‌های دو یا سه نفری ادامه دهید. برای یکدیگر و مردم دنیا دعا کنید.

۶ تکلیف منزل (۲ دقیقه) برای درس بعد

سرگروه: (رونوشت این تکلیف را بین اعضای گروه پخش کنید و یا آن را بخوانید تا همه آن را در دفتر یادداشت خود بنویسند.)

۱ ـ تعهد- متعهد باشید به اینکه شاگردان بسازید. آموخته‌های بررسی کتاب مقدس در ارتباط با اول پطرس ۲: ۱۱- ۲۵ را برای یکدیگر، برای شخصی دیگر یا برای گروهی از مردم موعظه کنید، تعلیم دهید یا بررسی کنید.

۲ ـ رازگاهان- هر روز نیمی از یک فصل را از ایوب فصل‌های ۱، ۲، ۱۲، ۱۴ بخوانید. از روش حقیقت محبوب استفاده کنید و یادداشت بردارید.

۳ ـ حفظ کردن- بخشندگی- دوم قرنتیان ۹: ۶ - ۷ را حفظ کنید. هر روز آخرین ۵ آیه حفظی قبلی را مرور کنید.

۴ـ دعا- در این هفته برای یک شخص یا موضوعی خاص دعا کنید و شاهد کار خدا در آن مورد باشید. (مزمور ۵: ۳)

۵ـ آموخته‌های جدید درمورد شاگردسازی را وارد دفتر (یا پوشه) خود کنید. از تمام یادداشت‌های خود درمورد رازگاهان، آیات حفظی، بررسی کتاب مقدس و این تکلیف منزل یک دفتر (یا پوشه) درست کنید.